

INNTRYKK FRA TROLLHEIMEN

JULI 1932

Kuk-kuk, kuk-kuk, en ensom gjøk
melder at dagen kommer.
Svupp-plask, ørreten springer,
de blanke vann blir fulle av ringer.
Bjerken står duggvåt og dufter av sommer.

Solen stiger, den sender sin smeltende
varme inn over tinner og skar,
tiner på bréene — is og sne
blir til vann som siver i fine tråder
og samles i kronglete bekkedar.

Menneskebarn higer mot høiden
deroppe hvor stillheten er,
hvor bare naturen toner
fjernt, men så underlig nær.
Hvor isranunklene ligger som bevende
tepper av levende farver i iskantens rand,
hvor mosen står varm og myk og frodig
mellem det rislende vann.

Vi møter hverandre vi små
menneskebarn på vandring.
Sitt stille en stund, og få kaffen på
— hvor kommer du fra, og hvor skal du gå? —
fremmed du er, men felles vi har
* all skjønnheten her mellom fjell og skar.

Dagen går hen, over vidden springer
rennsdyrflokker med sine kalver.
Over de ulendte røiser flakker
der store fugler på svarte vinger.
— Så synker solen mens aftenhimmelens gylne brand
kaster sitt skjær over fjellviddens vann.

A. K.